

СКЖПЕРНИКЪ.

Живѣлъ нѣкога единъ търговецъ. Той билъ толкова богатъ, та често земалъ пари дори на царя. Но билъ голѣмъ скжперникъ. При това богатство той живѣлъ въ малка, тъмна стая, безъ топливо, безъ мобили и безъ слуги, а кжщата му била голѣма като дворецъ.

Отъ страхъ да не го обератъ, той заравялъ паритѣ си въ зимника. И всѣки день, всѣки часъ мислѣлъ все за тѣхъ. Не се довѣрявалъ на никого. За пазачъ ималъ само едно голѣмо и страшно куче, което лаело силно и цѣла нощъ оглушавало махалата съ лаенето си.

Случило се, че това куче умрѣло. Скжперникътъ не могълъ тъй лесно да намѣри такъвъ вѣренъ пазачъ. И като се боялъ съсѣдитѣ да не узнаятъ за смъртта на вѣрното му куче, заловилъ се самъ да ходи изъ двора и да лае като него.

И нощъ съсѣдитѣ пакъ слушали страшно лаене, но не на кучето, а на чудовищния милионеръ.

ПОЛЕ.

Хубаво си рѣвно поле,
Твойтъ трѣви, като море,
Се прѣливатъ и вълнуватъ
И прѣгрѣщатъ и цѣлуватъ.

Твойтъ цвѣтя полудиви
Дѣхъ изпращатъ миризливи,
Надалеко задъ горитѣ,
По нивята по лжкитѣ.

Хубаво си равно поле!
Мойто сърдце, мойта воля
Отъ мѣничкѣ тебъ обрѣкохъ,
Да те любя се зарѣкохъ.

Сутринъ стана — погледна те.

Вечеръ легна — помисля те.

Нощъ трѣгна — поскитамъ се,

Що въ тебъ дира, не питамъ се!

Церковски.